

Καρυοφύλλι ή Καριοφίλι;

Πόλεμο κατά καιρούς σηκώνει το γνωστό μας καρυοφύλλι ή καριοφίλι. Δεν έχω πρόθεσιν να συντηρήσω τις αψιμαχίες που κρατούν από του δευτέρου ημίσεως του 19ου αιώνα (1865) σχετικά με την ετυμολογίαν της λέξεως, αλλ' απλώς να αποκαταστήσω ορισμένες ανακρίβειες αφ' ενός και αφ' ετέρου να καταθέσω την άποψή μου η οποία συμπίπτει "ατυχώς" με την oligότερον κρατούσαν και υποστηριζομένην.

Και πρώτα-πρώτα αυτό που αναφέρεται ότι είναι παρετυμολογία της λέξεως η υπό του εθνικού μας ποιητού Αριστοτέλη Βαλαωρίτη υποστηριχθείσα εκδοχή ορθογραφήσεως της λέξεως ως καρυοφύλλι, την οποίαν ορισμένοι μάλιστα ειρωνεύονται λέγοντας ότι "παρέπεμπε σε ... φυλλοκάρδια, σε όμορφες ρομαντικές υποθέσεις και ιστορίες που τον ενέπνεαν ακόμα περισσότερο στα όσα στοχάζονταν...!!!" (Αλήθεια από πού τα αντλούσαν όλα τούτα;) Αρκετοί δε φθάνουν στο σημείο να λένε ότι η θέση αυτή του ποιητή έχει καταγραφεί ως απελπισία. Και αποφαίνονται ότι σωστή είναι η ετυμολογία της λέξεως ως "καριοφίλι" που διετύπωσε ο Νικόλαος Πολίτης. Κι' όλα αυτά χωρίς να παρατίθεται καμμία συλλογιστική, καμμία παράθεση στοιχείων και εν γένει επιχειρηματολογία. Απόφανσιν όμως την οποίαν, καιτοι σωστή όπως λένε, εν συνεχεία διασκεδάζουν και εν τέλει, αφού περνούν από τούρκικα και σερβοκροατικά δείχνουν ν' αναιρούν, χωρίς να καταλήγουν οριστικά, αλλά μάλλον θόρυβος γίνεται.

Εφ' όλων αυτών και για να βάλουμε τα πράγματα σε μια σειρά, γιατί η ιστορία μιας λέξεως, όπως προσφυώς λέγεται, μπορεί να είναι μεγαλύτερη από την ιστορία μιας εκστρατείας, έχω να καταθέσω τα εξής: Εκείνος που πρώτος διετύπωσε την άποψη ότι η λέξη πρέπει να γράφεται "καριοφίλι" και όχι "καρυοφύλλι" είναι ο Κωνσταντίνος Σάθας και όχι ο Νικόλαος Πολίτης. (Αγνώω αν στη διαμάχη ενεπλάκη ποτέ ο Πολίτης) Συγκεκριμένα ο Κων/νος Σάθας (πραγματικό όνομα Κων/νος Σταθόπουλος 1842-1914), ιστοριοδίφης, εκδότης χειρογράφων μνημείων του νεώτερου ελληνισμού, ιστοριογράφος και ερευνητής, ο ανακαλύψας τα χειρόγραφα του "Χρονικού του Γαλαξειδίου" στην ερειπωμένη Μονή του Σωτήρος στο Γαλαξείδι, με λαμπρή παρουσία στον τομέα της ιστορικής έρευνας γενικά, (τα έργα του Ψελλού, το Χρονικό του Μαχαιρά, το Κρητικό Θέατρο κ.ά έγιναν γνωστά χάρις στις δικές του έρευνες), σε πόνημά του με τίτλο " Η κατά τον ΙΖ' αιώνα επανάστασις της Ελληνικής Φυλής" σελ.14, διατείνεται ότι "το καριοφίλι ωνομάσθη έτσι από του εν Βενετία οπλοποιού CARLO FIGLIO (Καρόλου υιού)". Στην άποψη αυτή αντετάχθη σθεναρώς ο ποιητής Αριστοτέλης Βαλαωρίτης (1824-1879) ο οποίος είχε χρησιμοποιήσει τη λέξη στο ποίημά του με τον τίτλον "Ο Δήμος και το καρυοφύλλι του", γνωστό και ως "τραγούδι του Γερο- Δήμου" το οποίον βεβαίως δεν είναι δημοτικό.

Και δεν παραβλέπω ότι ποιήματα γνωστών ποιητών λέγονται ως δημοτικά τραγούδια (Βαλαωρίτη, Κρυστάλλη, Ζαλοκώστα – του Γερο Δήμου, της ξενητειάς, το φίλημα, μια βοσκοπούλα αγάπησα κ.ά). Ούτε ότι δημοτικά τραγούδια συνέθεσαν και γνωστοί αγωνιστές του 21 (πχ. Κολοκοτρώνης, Μακρυγιάννης – της Τρίχας το Γεφύρι, ο ήλιος εβασίλεψε, Ελληνά μου κ.ά). Μιας όμως και μπήκαμε στο χορό, πολλοί δε ειν' εκείνοι που θεωρούν το τραγούδι δημοτικό, ενώ είναι ποίημα του Αριστοτέλη Βαλαωρίτη, κυρίως όμως επειδή πρόκειται για ποίηση υψηλών εμπνεύσεων που σημάδεψε την ιστορία μας και μέρες που είναι το παραθέτουμε ολόκληρο. Και η επανάληψη όχι μόνον δεν βλάπτει ούτε κουράζει, αλλά όπως λέει ο μεγάλος Δωδεκανήσιος ποιητής Φώτης Βαρέλης “ Η επανάληψη γεννά την ιστορία και την παράδοση. Γεννά την ποίηση συνδεδεμένη με τον χρόνο και τον τόπο. Και μας πείθει ν' αγαπάμε και να βρίσκουμε αξίες της ζωής αλλά και αξίες θανάτου!”

Ας το παραθέσουμε λοιπόν ολόκληρο. Και γιατί στην επανάληψη αρέσει η αλήθεια. Να μη λησμονηθή. Να μην ξεχαστεί. Γιατί αυτή 'ναι η αλήθεια. Η μη λήθη. Και η άρση του λάθους. Αλάθεια τη λέγανε οι Σπαρτιάτες. Κι' είναι τούτο η πρώτη τιμή. Μάλιστα στους δύσκολους καιρούς που περνά η πατρίδα μας.

Ο Δήμος και το Καρυοφύλλι του

Εγέρασα, μωρές παιδιά πενήντα χρόνους κλέφτης

Τον ύπνο δεν εχόρτασα, και τώρ' αποσταλμένος

θέλω να πάω να κοιμηθώ. Εστέρεψ' η καρδιά μου.

Βρύσι το αίμα τόχυσσα, σταλαματιά δε μένει.

θέλω να πάω να κοιμηθώ. Κόψτε κλαρί απ' το λόγγο

νάναι χλωρό και δροσερό, νάναι ανθούς γεμάτο

και στρώστε το κρεβάτι μου και βάλτε με να πέσω,

ποιός ξέρει απ' το μνήμα μου τί δέντρο θα φυτρώσει!

Κι αν ξεφυτρώσει πλάτανος, στον ίσκιο του από κάτω

θάρχωνται τα κλεφτόπουλα τάρματα να κρεμάνε

Να τραγωδούν τα νιότα μου και την παλληκαριά μου.

Κι αν κυπαρίσσι όμορφο και μαυροφορεμένο
θάρχωνται τα κλεφτόπουλα τα μήλα μου να παίρνουν
να πλένουν ταις λαβωματιαίς, το Δήμο να σχωρνάνε.
Έφαγ' η φλόγα τ' άρματα, οι χρόνοι την αντριά μου.
Έρθε κι εμένα η ώρα μου. Παιδιά μου μη με κλάψτε
τ' αντρειωμένου ο θάνατος δίνει ζωή στη νιότη.
Σταθήτ' εδώ τριγύρω μου, σταθήτ' εδώ σιμά μου
τα μάτια να μου κλείσετε να πάρτε την ευχή μου.
Κι εν' από σας το νιώτερο ας ανεβή στη ράχη.
Ας πάρει το τουφέκι μου τ' άξο μου καρυοφύλλι,
Κι ας μου το ρίξει τρεις φοραίς και τρεις φοραίς ας σκούξη
“Ο Γερο Δήμος πέθανε, ο Γερο Δήμος πάει”.
θ' αναστενάξ η λαγκαδιά, θε να βογγήξη ο βράχος,
θα βαργομήσουν τα στοιχειά, οι βρύσαις θα θολώσουν
και τ' αγεράκι του βουνού, οπού περνά δροσάτο
θα ξεψυχήσει, θα σβυστή, θα ρίξη τα φτερά του
για να μην πάρη τη βοή, την πάει και τη φέρη
και τηνε μάθη ο Όλυμπος και την ακούση ο Πίνδος
και λυώσουνε τα χιόνα τους και ξεραθούν οι λόγγοι.
Τρέχα παιδί μου γλήγορα, τρέχα ψηλά στη ράχη
και ρίξε το τουφέκι μου. Στον ύπνο μου επάνω
θέλω για ύστερη φορά ν' ακούσω τη βοή του.
Έτρεξε το κλεφτόπουλο σαν νάτανε ζαρκάδι,

ψηλά στη ράχη του βουνού και τρεις φοραίς φωνάζει:

“Ο Γερο Δήμος πέθανε, ο Γερο Δήμος πάει”.

Κι’ εκεί π’ αντιβοούσανε οι βράχοι, τα λαγκάδια

ρίχνει την πρώτη τουφεκιά κι έπειτα δευτερώνει.

Στην Τρίτη και την ύστερη τ’ άξο το καρυοφύλλι

βροντά μουγκρίζει σαν θειρό, τα σωθικά του ανοίγει,

φεύγει απ’ τα χέρια, σέρνεται στο χώμα λαβωμένο

πέφτει απ’ του βράχου τον κρεμό, χάνεται, πάει, πάει.

Ακούσ’ ο Δήμος τη βοή μες στον βαθύ τον ύπνο

τ’ αχνό του χείλο εγέλασε, εσταύρωσε τα χέρια.

Ο Γερο Δήμος πέθανε, ο Γερο Δήμος πάει.

Τ’ αντρειωμένου η ψυχή του φοβερού του κλέφτη

με τη βοή του τουφεκιού στα σύγνεφα απαντιέται.

αδερφικά αγκαλιάζονται, χάνονται, σβυώνται, πάνε.

Αριστ. Βαλαωρίτη Άπαντα. Εκδόσεις Δελή-Χρυσού

Δεν κρίνω σκόπιμο να παραθέσω εδώ ολόκληρη την επιχειρηματολογία του Αριστ. Βαλαωρίτη υποστηρίζοντας ότι η λέξη πρέπει να γράφεται καρυοφύλλι και όχι καριοφίλι. Πάντως από πουθενά δεν προκύπτει ούτε κάνει λόγο για «φυλλοκάρδια κι όμορφες ρομαντικές υποθέσεις και ιστορίες που τον ενέπνεαν» τάχα, και του προσάπτουν. Αντιθέτως ήταν έτοιμος να δεχθή ο,τιδήποτε, «αν πρόκειται να βασιλεύση επωφελής τις αλήθεια».

Ύστερα είναι γνωστό πόσο βαθιές γλωσσικές, γλωσσολογικές, ετυμολογικές γνώσεις είχε ο ποιητής. Πράγμα που φαίνεται από τη χρήση πολλών σπάνιων λέξεων στην ποιήσή του. (Ενδεικτικά μόνον σημειώνουμε τη λέξη λόθρα = το αποκοπτόμενο τμήμα του καρφιού κατά το καλιγωμα (πετάλωμα) των αλόγων. Από τον ήλον (καρφή + θραύω τεθραυσμένος), οργοτόμος = ο χαράσσων την γραμμήν κατά το όργωμα. Από το οργός = τ’ αυλάκι (ιά), ρυάσιμο = ουρλιαχτό από το ορύομαι. Αναπνοά (αιολοδαρικός τύπος αντί αναπνοή), μήλι = χειρουργικό εργαλείο των αρματωλών που

μετρούσε το βάθος της πληγής. Η αρχαία μήλη κτλ κτλ). Κι είναι να θαυμάζει κανείς τον γλωσσικόν πλούτον γενικώς του ποιητή. Και την τόσο πετυχημένη χρήση τέτοιων λέξεων στην ποίησή του.

Την άποψη ότι η ονομασία του όπλου προέρχεται από την φίρμα του εργοστασίου που τα έφτιαχνε (CARLO ET FIGLI = Κάρλος και υιοί. Ο Κων/νος Σάθας το ίδιο αυτό” το λέει CARLO FIGLIO) δέχονται οι περισσότεροι γλωσσολόγοι (Ν. Π. Ανδριώτης Ετυμολογικό της κοινής Νεοελληνικής” γράφει Carlo e figlio), Το λεξικό της Ελληνικής γλώσσας του Παπύρου, ο Γ.Μπαμπινιώτης από τους πλέον γνωστούς και έγκυρους. Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει η άποψη της Αμαλίας Κολώνια, λέκτορας του Πανεπιστημίου του Μιλάνου, η οποία για να τη στηρίξει λέει ότι “τα ιταλικά ήταν και είναι οικεία για τους Έλληνες κι’ εύκολα υιοθετούνται σ’ ορισμένους τομείς ακριβώς γιατί φαίνονται οικεία, εύηχα, προφέρονται εύκολα κτλ. Και φέρνει παραδείγματα τον φρέντο, φρεντίνο φρεντουτσίνο(= κρύος καφές), τη ρομβία (λατέρνα), τα αλαμπουρνέζικα (=όπως στο Λιβόρνο), μπαγάσα (= από τα γενοβέζικα) και το καριοφίλι. (Η Καθημερινή 7.12.2008).

Αυτή δε η άποψη προκρίνεται και το καριοφίλι ονομάστηκε έτσι επειδή, όπως λένε, είχε πάνω του χαραγμένη την ονομασία του εργοστασίου της εταιρείας Κάρλο ε φίλι (Carlo e figli) που τα έφτιαχνε. Άποψη όμως την οποία ορισμένοι εμμέσως αναιρούν, λέγοντας καθαρά ότι: “δεν υπάρχει καταγεγραμμένος κατασκευαστής μ’ αυτό το όνομα”. Σημείο στο οποίο απολύτως συμφωνούμε. Ότι δηλαδή από τις έρευνες που υπήρξαν ενδελεχείς και επίμονες δεν προέκυψε η ύπαρξη εργοστασίου όπλων ή εταιρείας μ’ αυτήν την επωνυμία στην Βενετία ή αλλού στην Ιταλία.

Είναι δε εξαιρετικά σπάνιο να υπήρξε και να μην το ενετόπισαν οι έρευνες, όταν μάλιστα χρονολογικά το τοποθετούν στις αρχές του 1800. Το σπουδαίο όμως νομίζω ότι σε κανένα από τα υπάρχοντα και σήμερα στην Ελλάδα και αλλού καρυοφύλλια (πολλά στα πολεμικά Μουσεία Αθηνών, Τριπόλεως, Χανίων) δεν υπάρχει χαραγμένη η ονομασία του εργοστασίου. Που αν αλήθευε δεν θα υπήρχε αμφιβολία ούτε θα κουβεντιάζαμε τώρα.

Αντιθέτως σε πολλά από τα όπλα αυτά (αρκεβούζια, το αγγλικό arquebus γαλλ. Arquebuse), που είναι τα ίδια, οι κλέφτες που δεν τ’ αποχωρίζονταν μέρα και νύχτα, ενώ δεν φέρουν χαραγμένη καμμία επωνυμία κανενός εργοστασίου, φέρουν διακοσμίσεις άνθεων και κυρίως του φυτού ίασμος ο καρυόφυλλος σ’ όλο το μεταλλικό μέρος τους. Το καρυοφύλλι ήταν μακρύκανο όπλο εμπροσθογεμές, που έπαιρνε φωτιά με το χτύπημα τσακμακόπετρας δηλ. στουρναρόπετρας. Ο κρότος που έβγαζε ήταν πολύ δυνατός. Γι’ αυτό το δημοτικό λέει: “Νταλιάνα μου στον πόλεμο κι Αρμούτι στο σημάδι, / και καρυοφύλλι στη φωνή σαν άξιο παλληκάρι.” Και διάφορους άλλους τύπους όπλων, όπως λαζαρίνες, μολιόνια, τρικόνια, αρμούτια, φιλήντρα, γκιταήρια, μαντζάρια,

σισανέδες, φαλίδια κ.άλ. που δεν ήταν μακρύκανα, όλους αυτούς τους τύπους όπλων τὰ ἔλεγον με μία λέξη καρυοφύλλια. Και το κυριότερο τα στόλιζαν στην κάνη και τη λαβή. Ὅπως επίσης στόλιζαν και τα γιαταγάνια και τις πάλες (τύπος γυριστού σπαθιού). Ὅλα ἦσαν ασημοστόλιστα και σκαλιστά. Και, ὅπως σήμερα οι Κρητικοί, όταν διακοσμούν ακόμη και τα απλούστερα των εγχειριδίων (μαχαιριών) με παραστάσεις της Κρήτης και λουλουδιών, πλαισιώνοντάς τες με στιχουργικές εμπνεύσεις (μαντινάδες) διάφορες, δεν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρά να συνεχίζουν την παράδοση εκείνων.

Οι κλέφτες ἐξ ἄλλου αγαπούσαν τα ὅπλα τους μέχρι λατρείας. Κι αυτή η, αγάπη δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι κατεβαίνει ἀπὸ τη μακρινή αρχαιότητα. Και πολλά κατορθώματα και πράξεις ηρωικές παρατηρούνται προκειμένου να κρατήσει ἢ να αποκτήσει κάποιος το ὄπλο του.

Τέτοιος μάλιστα ἦταν ο ἔρωτας των κλεφτῶν, ὥστε ἐδίδαν σ' αὐτὰ ονόματα αγαπημένων τους γυναικῶν ἀκόμα και ονόματα των παιδιῶν τους. Ἐν πάση περιπτώσει τα διακοσμοῦσαν με ἄνθη. Και ειδικά ο ἴασμος ο καρυοφύλλος προσεφέρετο λόγω του σχήματος και της φύσεως φυτοῦ και ἀνθέων του, ὡς αναρριχώμενον για την διακόσμηση ολοκλήρου του μεταλλικού μέρους του ὄπλου, στοιχείο που, νομίζω, δεν μπορεί κάποιος εὐκόλα να ἀγνοήσει ἢ παραβλέψει. Επιθυμία τους δε ἦταν, ὅταν πέθαιναν να τους τα βάλουν μαζί στον τάφο. Συνήθεια η οποία κατεβαίνει ἐπίσης ἀπὸ την βαθειά αρχαιότητα. (Βλέπετε ὅπλα σε ἀνασκαφέντες τάφους ἀπὸ την αρχαιότητα ἀλλὰ και στην πρόσφατη ἐλληνική ἱστορία π.χ. Καραϊσκάκη στην Σαλαμίνα. Στο ποίημα δε του Βαλαωρίτη “Ὁ Δήμος και το καρυοφύλλι του”, το καρυοφύλλι στην τρίτη ντουφεκιά διελύθη. Ἐσπασε ἐφυγε ἀπ' τα χέρια του κλεφτόπουλου κι' ἔπεσε στου βράχου τον κρεμό. Και η βοή του ἀπαντήθηκε με την ψυχή του κλέφτη κι' οι δυο μαζί πια χάθηκαν ἀγκαλιασμένες στα σύννεφα. (Για το θέμα μας σχετικό και κείμενό μας με τίτλο «Λαλούδι ἢ Λελούδι της Μονεμβασίας;», ὅπου γίνεται λόγος για τη Λελούδω(=ονομασία χαϊδευτικά Κοντόκαννης μπιστόλας, ὅπως Βελούδω κ.ά Λ.Τ. 16.4.2011).

Ὅσο για τα υπόλοιπα των ερευνητῶν ἦτοι το γλωσσικό ταξίδι στους γείτονες Τούρκους, Ἀλβανούς, Σερβοκροάτες, και karanfil(=γαρύφαλλο), νομίζω ὅτι ενισχύουν την ἀποψη ὅτι η ονομασία του ὄπλου προήλθε ἀπὸ τη διακόσμησή του με τον ἴασμον το καρυοφύλλον και ἐκεῖθεν ἐπεξετάθη και σε ἄλλα ἄνθη. Ἀλλωστε και το γαρύφαλλο στα καρυοφυλλώδη που ἀριθμούν πολλές χιλιάδες εἶδη ἀνήκει. Και στα τούρκικα, ἀλβανικά, ἀραβικά, σερβοκροατικά η λέξη είναι ἐλληνική. Δε μπορῶ δε να διαφωνήσω ὅτι ἀργυροχρυσόχοος ἀπὸ τα Ἰωάννινα Καριοφίλης ονόματι(ἀλήθεια γιατί το ἀνορθόγραφο Καριοφίλης κι' ὄχι Καρυοφύλλης;) πιθανόν να διεδραμάτισε πράγματι κάποιον ρόλον ὡς οπλοπώλης ἢ κατασκευαστής των ὄπλων αὐτῶν, μιας και εργοστάσιο ἢ

εταιρεία με επωνυμία CARLO E FIGLIO ουδέποτε ουδαμού ενετοπίσθη, για την ονομασία των οποίων όμως δεν μπορεί να αγνοηθή η διακόσμησή τους, η οποία αποτελεί και το μόνο βέβαιο και εξακριβωμένο στοιχείο. Θα πω ακόμη ότι το καρυοφύλλι (φυτό) συναντάται συχνά στη Δημοτική μας ποίηση (“Δυόσμος είν’ και καρυοφύλλι”). Αλλά και ο άλλος μεγάλος μας ποιητής Αριστομένης Προβελέγγιος όταν μετέφρασε το 1885 το ποίημα του Β. Ουγκώ, που ο ποιητής είχε γράψει στα 1832 κι είχε αφιερώσει στον Κανάρην, τη λέξη (καρυοφύλλι) ο Προβελέγγιος την γράφει με ύψιλον και διπλό λάμβδα.
Σ’ ελησμονήσαμεν Κανάρη!

.....
Σου μένει θησαυρόνς ανδρών μεγάλων και χρηστών

Το καρυοφύλλι το γλυπτόν

Το γιαταγάνι το θαμβώνον!!

(Εδώ προσοχή στη λέξη γλυπτόν «Το καρυοφύλλι το γλυπτόν», με παραστάσεις ανάγλυφες δηλ, πράγμα το οποίον εγνώριζε ο Ουγκώ από το 1832)..

Ύστερα γιατί κανένας γλωσσολόγος ή φιλόλογος δεν εξηγεί (διευκρινίζει) πώς, με ποιό γλωσσικό τρόπο, ο Κάρλος γίνεται καριο. Και γιατί το Καρλόβασι έμεινε Καρλόβασι (κι’ όχι Καριόβασι), ο Carolus magnus Καρλομάγνος, το άλλο Καρλονήσι και η Κάρλα Κάρλα; Κι’ όλο μαζί CARLO E FIGLIO, με ποιόν συμφυρμόν και γενικά γλωσσικόν μηχανισμόν γίνεται καριοφίλι κι’ όχι καρλοφίλι ή κάπως αλλιώς; (Γιατί απ’ το δίχα και διχώς π.χ., κατά συμφυρμόν έχουμε δίχως). Εδώ όμως; Έτσι ακόμα και όπλο να βρεθή που νάχει χαραγμένη πάνω του την ονομασία της εταιρείας ή του εργοστασίου, και το ίδιο το εργοστάσιο να εντοπισθή στο μέλλον, εφ’ όσον τα όπλα αυτά φέρουν πάνω τους παραστάσεις με καρυοφύλλια – το μόνο μέχρι στιγμής ισχυρότατο στοιχείο – πεποίθησή μου είναι ότι ακόμη και τότε η γραφή της λέξεως ως καρυοφύλλι, εις πείσμα των γλωσσολόγων θα εξακολουθή να είναι εξίσου ορθή ως ισοδύναμη. Μέχρι τότε όμως το δίκαιον θα είναι εις το ακέραιον με την πλευράν του Εθνικού μας ποιητού. Τούτο επιβάλλεται από την επιστήμη.

Και κάτι τελευταίο, κάπως προσωπικό. Αν ερευνώντας την ετυμολογία μιας λέξεως προκύψουν δύο, το ίδιο έγκυρες και ισοδύναμες, μια ελληνική κι’ η άλλη ξένη, προσωπικά, χωρίς πολλή συζήτηση θα προκρίνω και θα προτιμήσω την Ελληνική. Όχι για λόγους σωβινιστικούς – μην πάει εκεί ο νους σας, που κι’ αυτό κακό δεν είναι – αλλά για καθαρά γλωσσικούς. Την Ελληνική. Όπως εδώ Καρυοφύλλι και όχι καριοφίλι.